

новъ, 54 — Н. Обретеневъ. Малко по-късно намѣрили подписването съ цифри за неудобно и вмѣсто тѣхъ си турили псевдоними. Въ протокола отъ 27 августъ 1872 г. вече се подписватъ съ псевдоними. Иларионъ се подписвалъ *Бериславъ*.

Избирането на Илариона за делегатъ въ това първо по важността си събрание отъ русенци се дължало не само на обстоятелството, че той е могълъ да се движи по-свободно като комисионеръ, познатъ на погранични власти и на параходнитѣ компании; то показва, че той се билъ издигналъ вече като единъ отъ първитѣ водачи на революционното движение въ града, за да бжде удостоенъ, покрай Н. Обретеневъ за представителъ въ събранieto. Двата били делегати не само на Русе, но и на Шуменъ, Разградъ, Е. Джумая и пр. т. е. на цѣла Северо-източна България. Притежаваме протокола на това историческо *първо народно събрание*, което станало въ Букурещъ въ дома на Любенъ Каравеловъ (страда Вергулуй № 32) отъ 1—18 май 1872 г. Председателствувалъ Любенъ Каравеловъ. Тамъ билъ Ф. Тотю и П. Хитовъ. Заседавали 21 представители, отъ които 14 отъ български комитети въ Ромъния и 7 отъ Българско, представители на 32 частни комитети.

Въ това събрание билъ докладванъ и приетъ уставътъ на революционната организация и избранъ „Централенъ български революционенъ комитетъ съ председателъ Л. Каравеловъ. Левски билъ избранъ за главенъ апостолъ и отреденъ за фактически разпоредителъ съ революционното дѣло въ цѣло „Българско“. За центъръ на комитетитѣ въ Българско по настояването на Левски, билъ определенъ Ловечъ. Левски искалъ центърътъ на революционното дѣло да се пренесе отъ чужбина въ България; народътъ да се бори преди всичко самъ за своето освобождение. Уредени били тайна поща, тайна полиция и др.